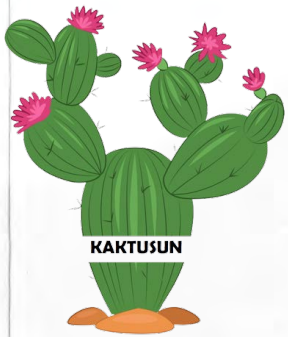
Klasiklerle TANIŞIYORUM

Gümüş Patenler

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

KAKTUSUN

Pırıl pırıl bir kış sabahında buzda paten kayarak dolaşmayı kim istemez ki? Zor günlere rağmen umudunu asla kaybetmeyen iki kardeşin öyküsü içinizi ısıtacak.

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Gümüş Patenler*** rengârenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

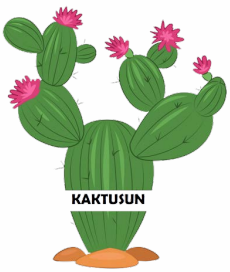
Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-7672-4
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺21

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum – Gümüş Patenler
Özgün adı: *Classicini – Pattini d'argento*

Jack London'ın Beyaz Diş *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2016, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Silvia Roncaglia
Kapak ve iç resimler: Alessandra De Cristofaro

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2020
ISBN: 978-605-09-7672-4
Sertifika no: 11940

Çeviri: Ceylan Özçapkın
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak ve grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Mary Mapes Dodge'ın
ünlü eseri

Gümüş Patenler

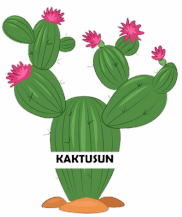
Anlatan:
Silvia Roncaglia

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
BRINKER AİLESİ

BİRAZDAN anlatacağım hikâye, neredeyse iki yüzyıl önce, soğuk bir aralık sabahında Hollanda'da başladı.

Bugüne dek hiç hissetmediğiniz kadar soğuk bir hava hayal edin. Kış mevsiminin aylar sürdüğü, kanallarla çevrili Hollanda'da böyle havalarda su donar ve ilkbahara dek erimez. Sizin için yürümek ne kadar normalse, Hans ile Gretel ve onlarla aynı kentte yaşayan herkes için buz tutmuş kanallarda paten kayarak bir yerden diğerine gitmek o kadar normaldi.

Peki, kimdi bu Hans ile Gretel? İşte: Buzun üze-

rine çömelmiş olan gencin adı Hans, on beş yaşında. Ondan üç yaş küçük kız kardeşi Gretel'in patenlerini bağlıyor. İkisinin de ayaklarında elbette patenler var. Paten dediğime bakmayın; yanlarındaki deliklerden geçen ipler yardımıyla ayakkabıya bağlanan, iki ince tahta parçası aslında.

İşin aslı, Hans ve Gretel'in, yoksul oldukları için, gerçek bir çift paten alacak paraları yoktu ama el işlerinde pek becerikli olan Hans buzda paten kaymanın keyfinden mahrum kalmamak için bu sorunu ilkel bir icatla çözdü.

"Bu patenin yerinde durmaya hiç niyeti yok!" diye söylendi küçük kız.

"Bu senin suçun Gretel! Neden eski ayakkabılarını giydin? Bunlar uygun değil, deri ayakkabıların daha sağlamdı," dedi Hans.

"Babam onları yaktı, hatırlamıyor musun?"

Hans yanıt vermedi, hasta babasını düşünüp derin bir iç çekti. Zavallı adam, hastalığı yüzünden, bir sürü anlamsız davranışta bulunuyordu ve bunun farkında bile değildi.

Çocuk öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki kız kardeşinin ayağındaki ipleri fazla sert sıktığını fark etmedi.

"Ah! Canımı yakıyorsun!" diye haykırdı Gretel.

Bunun üzerine Hans, kasketinin astarından bir parça koparıp küçük bir yastık yaptı. Sonra onu koruması için Gretel'in ayağının arkasına yerleş-

tirdi ve ipleri biraz daha sıktı. Kardeşini o kadar çok seviyordu ki onu bir saniyeliğine bile mutsuz, üzgün veya acı içinde görmeye tahammülü yoktu. Ama Gretel'in mutsuzlukları zaten çok kısa sürüyordu. İşte! Kızın beyaz başlığının altından çıkan sarı örgüleri yine rüzgârda dalgalanmaya başlamış, yanakları hem soğuktan hem de heyecandan kızarmıştı bile.

"Şimdi yakala beni de görelim!" diye haykırdı Gretel.

Hans, kardeşinin peşinden gitti ama onu yakalamak kolay değildi. Bu derme çatma tahta patenlerle bile Gretel epey çevik ve hızlıydı. "Ayağında gerçek patenler olsa kim bilir ne kadar başarılı olurdu!" diye düşündü Hans.

Gretel bir anda ayağının altındaki buzun

çatladığını hissetti; korkarak aniden durdu, arkasına döndü ve Hans'a sarıldı.

"Tuttum seni!" diye bağırdı ağabeyi.

"Asıl ben seni tuttum!" Gretel o herkesi gülümseten kahkahasından attı. Tam o anda birinin onları çağırdığını duyunca gülmeyi kestiler.

"Annem..." dedi Gretel iç çekerek.

"Gitmemiz gerek," dedi Hans.

Annelerinin, üstünde önlüğü ve başında sımsıkı başlığıyla, kırık dökük evlerinin kapısında dikildiğini gördüler. Evi anneleri Mayşa Brinker çekip çeviriyor, sebze ekip biçiyor,

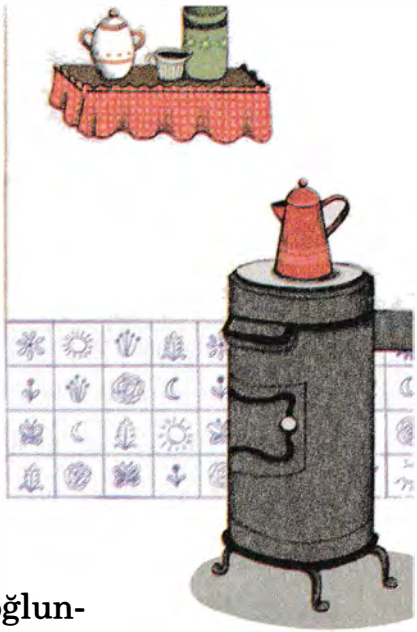
örgü örüyor; bu sayede geçiniyorlardı. Kocası ağır bir hastalığa yakalandığı için evden çıkamıyor, mecburen bu işlerle para kazanıyordu.

Raff Brinker eskiden baraj işçisi olarak çalışıyordu. Deniz seviyesinin altında bir ülke olan Hollanda'da barajlar çok önemliydi; ülkenin sular altında kalmaması için hayati bir rol oynuyordu. Hans ve Gretel'in babası bir gün çalışırken çok sert bir fırtınaya yakalanmış ve üstünde çalıştığı iskeleden düşmüştü. Bu talihsiz kazadan sağ salim kurtulmuştu ama on yıldır hafızası yerinde değildi; genellikle sessiz ve kayıtsız bir hâldeydi ve bazen saldırgan davranışlar sergileyebiliyordu.

"Ah! Çocuklar!" diyerek iç çekti Mayşa. "Babanız ne kadar çalışkan bir adamdı, hatırlıyor musunuz?"

Gretel bu olayı pek hatırlamıyordu

çünkü kaza olduğunda üç yaşındaydı. Onun yerine Hans cevap verdi:

"Evet, babamın herkesle arası iyiydi ve çok sevilen biriydi. Ne güzel şarkı söylerdi!"

"Hem de nasıl!" dedi annesi gülümseyerek. Sonra oğlundan sobayı yakmak için kömür getirmesini istedi, kızına da başka işler verdikten sonra dikiş makinesinin başına döndü.

"Üzgünüm çocuklar, bu hafta da okula gidemeyeceksiniz. Babanızı evde yalnız bırakamayız, çorapları pazarda satmak için size ihtiyacım var."

"Biz yaparız!" dedi Gretel.

"Okula gitmeye hiç niyetim yok diyorsun yani..." diye fısıldadı Hans, kıza göz kırparak.

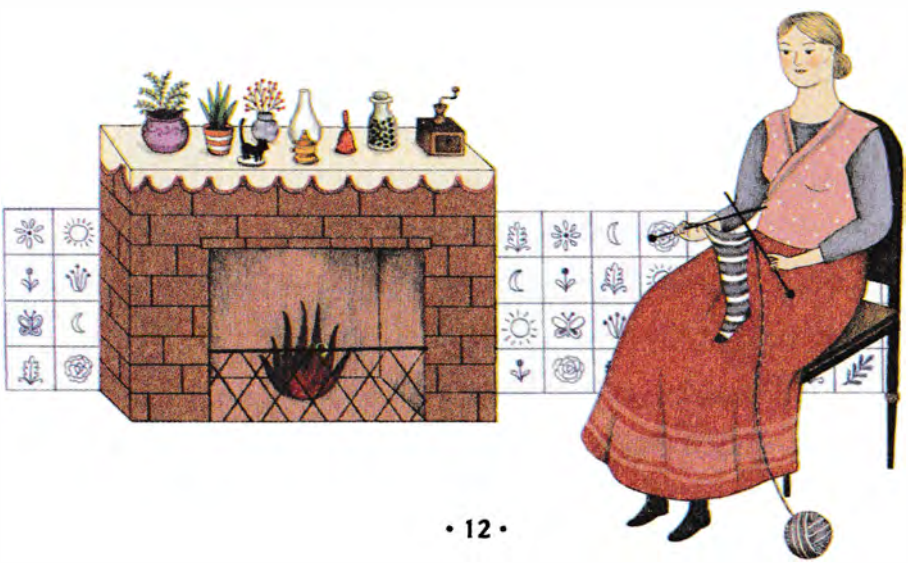
"Hatta okuldan nefret ediyorum desem daha doğru olur!" dedi Gretel gülerek.

Gerçekten de Gretel ders çalışmaktansa komşunun kümesine göz kulak olmayı ya da başka herhangi bir işi yerine getirmeyi tercih ederdi. Hans ise, tam tersine, dersleri kaçırmaktan hiç hoşlanmazdı; kitapları ve ders çalışmayı çok severdi. "Sen kesin profesör olacaksın!" derdi ona hep kız kardeşi.

İKİNCİ BÖLÜM
BUZ PATENİ YARIŞI VE YENİ BİR DOST

RENGÂRENK GİYSİLERİ nedeniyle, uzaktan bakıldığında, ilkbaharda coşmuş bir çiçek bahçesine benziyorlardı. Gürültülü ve şen şakrak bir çocuk grubu; işe giden yetişkinler, pazarcı kadınlar

ve okul yolunu tutmuş öğrencilerin arasında kanal boyunca hız yarışı yapıyordu. Grubun yaramazları, takım elbiseli beyefendilerin üzerine gidip son anda dönüyor, buz parçaları sıçratarak onları korkutuyorlardı. Kız çocuklarıysa daha sakin ve kendi hâllerinde kayıyorlardı: Aralarında kürklü güzel ceketiyle belediye başkanının kızı Hilda, zengin ve burnu havada Richie ve Gretel'in kasabalı tatlı arkadaşı Annie vardı. Sonra yanlarına, sapsarı uzun saçları rüzgârda dalgalanarak Katrinka geldi. Onun geldiğini gören erkekler aralarında yarışmayı bırakıp bağıra çağıra kıza yaklaştılar.

"Hey Katrinka! Yarıştan haberin var mı? Kesinlikle sen de katılmalısın!" dediler. Sonra hepsi bir ağızdan hararetle konuşmaya başladı.

"Ne yarışı?" diye sordu kız gülerek. "Bu ne curcuna? Hiçbir şey anlamadım!"

Karl ve Lambert gözlerini kızdan alamıyorlardı. Onların yanında, Van Holp kardeşler Peter ve Ludwig ile bölgedeki en güçlü çocuk sayılan iri

yarı Jacob Poot vardı. Kimin konuşacağına karar vermek için birbirlerine baktılar ama onlardan daha hızlı davranan Richie tiz bir sesle arkadaşına haberi verdi:

"Bayan Van Gleck'in doğum günü için bir buz pateni yarışı düzenleniyor. Bu ayın yirmisinde. Zaman kaybetmeden çalışmaya başlamalıyız çünkü harika bir ödül var!"

O sırada herkes yine bir ağızdan konuşmaya başladı:

"Evet, muhteşem bir çift gümüş paten!"

"Gümüş renkli bağcıkları ve küçük çanları da var!"

"Çan mı?" diye sordu Karl dudaklarını bükerek. Bu ona biraz abartılı gelmişti.

Hilda devam etti: "Aslında iki tane ödül var: Biri kızlar, diğeri de erkekler için. Birinci gelen kıza çanlı gümüş patenler verilecek, kazanan erkeğin patenindeyse ok işlemeleri var."

"Ödülü kapmak için de ok gibi hızlı olmak gerek!" dedi Peter gülümseyerek. Hilda'ya karşı bir sempati duyuyor, onun iyi huylu davranışları hoşuna gidiyordu.

"Ne kadar eğlenceli olacak!" diye bağırdı Richie. "Ama şimdi okula gitmeliyiz, sonra konuşuruz."

Buz üzerinde patenleriyle muhteşem bir dönüş yapan Katrinka ilk yola çıkan oldu. Arkadaşları onu yakalamaya çalıştılar ama kimse başarılı olamadı.

"Kızların yarışını onun kazanacağından hiç şüphem yok!" diye haykırdı Lambert, kızın onlardan giderek uzaklaşan zarif siluetine bakarak.

Aynı grup, okul çıkışı heyecanla yine yarışmadan bahsetmek ve yemekten önce bir saat antrenman yapmak için kanalda toplanmıştı.

Bir süre sonra Karl, yanında kayan Hilda'ya seslendi:

"Hey! Hilda, şunlara bak! Ne saçma sapan patenler!" Hemen ardından alaycı bir kahkaha patlattı.

Hilda bakışlarını Hans ve Gretel'e çevirdi. Onları tanımıyordu ama ayakkabıdan bozma patenlerini görünce üzüldü.

"Zavallılar... ama ben onları takdir ediyorum. Kim bilir o patenleri yapmak için ne çok çaba

harcadılar. Onlarla kaymak çok da zordur bence!"

Hilda, Karl'ın yanından ayrılıp ikilinin yanına gitti. Karl'ı fazlasıyla bencil ve kaba buluyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu Hilda, Gretel'in yanına vardığında.

"Gretel, küçük hanım. Bu da ağabeyim Hans," diye yanıtladı Gretel. Karşısındaki kızın şıklığı onu utandırmıştı.

"Yeterince sıkı giyinmemişsin, üşümüyor musun?" diye sordu Hilda, kızın incecik elbisesine bakarak.

"Hayır, kayarken ısınıyorum. Benim için endişelenmeyin küçük hanım!"

"Benim adım Hilda. Lütfen bana adımla seslen. Aramızda iki yaş ya var ya yoktur! Sana yarıştan bahsetmek istiyordum..."

İki kardeşe yardımcı olmak isteyen Hilda yarışı anlatıp sözlerine devam etti: "Sizin nasıl kaydığınızı gördüm. Bence ikiniz de çok iyisiniz. Eğer yarışa katılırsanız, aranızdan biri gümüş patenleri kazanabilir!"

"Ne yazık ki bu patenlerle yarışta fazla yol alamayız," dedi Hans. Sonra patenlerinin tabanını gösterdi. "Bunlar tahtadan. Kendim yaptım. Hem nem alıyor hem de buza yapışıp düşmene neden oluyor."

Hilda patenlere bakarak düşündü. Sonra aklına bir fikir geldi.

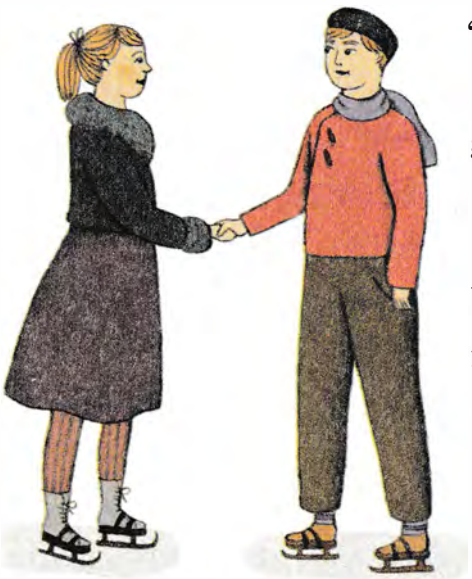
"Hanginiz daha iyi paten kayıyor?" diye sordu.

İki kardeş, "O! O!" diyerek birbirlerini gösterdiler.

"İki çift patene yetecek kadar param yok. Alın size on florin.* Bununla hanginiz daha iyi kayıyorsa ona uygun bir çift paten alabilirsiniz." Hilda parayı Hans'a verdi ve kayarak yanlarından uzaklaştı.

Hans hemen kızın arkasından koştu.

"Küçük hanım... Yani Hilda... Bu parayı kesinlikle kabul edemeyiz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunu bileğimizin hakkıyla kazanmadık."

Hilda karşısındaki bu gururlu çocukları ikna edemeyeceğini anlayınca başka bir çözüm buldu:

"Kız kardeşinin

* Florin: Hollanda para birimi. (e.n)

boynunda çok zarif bir ahşap kolye ucu gördüm. Onu sen yaptın, değil mi? Bana da aynısından yapar mısın? Gerçi onun işçiliği on florinden fazla eder ama en azından emeğinle kazanmış olursun!"

"Tamam, anlaştık!" dedi Hans.

Artık ellerinde bir çift paten parası vardı. Kardeşini fazlasıyla düşünen Hans bu parayla ona kalın bir giysi almayı teklif etti ama kız reddetti:

"Ben gayet iyiyim! Ayrıca bu parayı Hilda bize paten alalım diye verdi, biz de paten alacağız! Patenler senin olsun, biraz antrenman yaptıktan sonra gümüş patenleri kazanacağına eminim."

Hans parayla paten almayı kabul etti ama kendine değil, kız kardeşine alacaktı. Bu konu üstünde bir süre tartıştılar.

"O zaman bana göre biraz büyük, sana göre de biraz küçük bir numara al. Böylece ikimiz de kullanabiliriz," dedi Gretel.

"Harika bir fikir!" dedi Hans gülerek. "Böylece benim ayaklarım ağrır ve parmaklarım şişer,

sen de ayaklarına büyük gelen patenler yüzünden düşüp durursun! Patenler senin numarana göre alınacak. Tartışma bitmiştir."

Ertesi günü tüm Hollanda'da Hans'tan daha gururlu, Gretel'dense daha mutlu kimse yoktu! Hilda sayesinde küçük kız yepyeni bir kışlık elbiseye ve sağlam bir çift patene sahip olmuştu. Herkes onun günden güne ne kadar geliştiğini izliyordu, gerçekten de harika kayıyordu artık.

"Şu kıza bakın, nasıl güzel kayıyor!" diye bağırdı Peter. "Yarışmada Katrinka'yı yense ne güzel olur ama!"

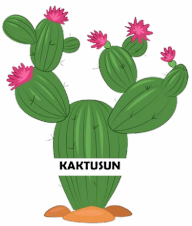
Karl şaşkınlıkla arkadaşına bakıp kaşlarını çattı.

"Bu köylünün yarışmayı kazanması hoşuna mı giderdi? O kız, Hilda'nın koruması altında ve Katrinka ile Richie yarışmaya katılacağı için ona çok kızgınlar."

Peter cevap bile vermeden Hans'ın yanına gitti.

Aziz Nikola bayramında kız kardeşine hediye etmek için Hans'a bir kolye siparişi verecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
İKİ YOLCULUK VE BİR GİZEM

ÇOK ESKİDEN, yılbaşında ağaçların süslenmediği zamanlarda, birçok kuzey ülkesinde, 5 Aralık gecesi küçük bir peri, yanında on yavru geyikle evlerin çatısına inermiş. Bacalardan içeri girip çocukların şömineye astığı çorapların içine hediyeler bırakırmış. Aziz Nikola adlı bu peri aslında Hollandalıymış, sonradan Noel Baba adını almış ve çorapları doldurma alışkanlığını da başkalarına bırakmış.

Yine bir 5 Aralık gecesiydi ve çocuklar Aziz Nikola'nın getireceği hediyeleri beklemeye koyulmuşlardı. Hans'ın annesi, Peter'a, sattığı kolye-

den kazandığı parayla şehre gidip kendine de bir çift paten almasını söyledi.

"Bu yıl Aziz Nikola sizi de es geçmemiş olur!"

"Anne, bu parayla mutfak için biraz erzak veya senin dikişlerin için kumaş alsak daha iyi olmaz mı?"

Bunun üzerine annesi "İhtiyaçlarımızı tamamlamaya yetecek bir para değil bu, oğlum," dedi. "Ah, Aziz Nikola keşke bize çalınmış paralarımızı geri getirseydi, ne kadar güzel olurdu!"

Kaybolan para ve gümüş saat konusu evlerinde hâlâ gizemini koruyordu. Hans tüm hikâyeyi ezbere biliyordu: Brinker çifti birikim yapmak için yıllarca her cumartesi günü, eski bir çorabın içine biraz para koymuştu.

"O biriken para sayesinde siz iyi bir eğitim alacaktınız, biz de huzurlu bir emeklilik geçire-

cektik," diye anlatırdı annesi hep. "Babanız kaza geçirdiğinde kenarda on bin florinimiz vardı! Tam da o zamandan sonra çorabı bir daha hiç görmedim. Kim bilir kim çalıp kaçtı..." Kadın, eşinin hasta olduğu on yıl boyunca o paranın ne kadar işlerine yarayabileceğini düşünüp durmuştu. Aynı gün Bay Binker eve gümüş bir saat getirmiş, eşine bu saate göz kulak olmasını söylemişti. Sonra tekrar işe gitmiş, hiç de sağlam olmayan bir iskeleye çıkmış ve gecenin bir vaktinde o talihsiz kazayı geçirmişti.

"Baban hafızasını kaybetmeseydi o saatin ne olduğunu anlatabilirdi. Hatta belki de para dolu çorabı kendisinin sakladığını bile söylerdi!"

Çocuklar bu cümleyi belki yüzlerce kez duymuştu ama Hans ilk kez, uzun zamandır aklını kurcalayan soruyu sordu:

"Babamın parayı saate harcamadığından emin misin anne? Onu şehirde, Amsterdam'da, satmak iyi bir fikir olabilir, birçok eksiğimizi karşılayabiliriz."

"Bunu aklının ucundan bile geçirme! Babanın

nasıl bir adam olduğunu gayet iyi bilirim, asla böyle bir delilik yapmaz! Ayrıca bu saat on bin florin etmez. Onu satma konusuna gelince, mecbur kalmadıkça bunu asla yapmayacağım. Babanın benden son isteği bu saate göz kulak olmamdı, ben de bunu yapacağım."

"İyi de bu saat nereden çıkmış?" diye sordu Gretel. Gizemli hikâyeler her zaman ilgisini çekerdi. "Keşke saatin dili olsa da konuşsa! Paraları babama sormayı denesene anne."

"O kadar çok sordum ki! Hiç cevap vermiyor ve beni görmemiş gibi bakıyor. Hiçbir işe yaramıyor. Neyse çocuklar, siz patenlerinizi düşünün. Haydi, Hans. Sen de yola koyul."

Hans yola çıkmaya hazırlanırken bir başka yolculuğun hazırlıkları da tamamlanmıştı: Altı arkadaş, patenlerle Broek şehrinden Hollanda'nın başkenti Lahey'e kadar seksen kilometre yol gideceklerdi. Bu Jacob'un fikriydi. Kuzeni Ben, İngiltere'den yeni gelmişti. Ben, iri yarı ve güçlü olan

Jacob'un aksine öyle narin ve cılızdı ki akraba olduklarına inanmak zordu. Jacob, okulunun bayram tatiline girmesini fırsat bilip patenlerle bu uzun yolculuğa çıkma iznini koparmıştı, böylece kuzenine Hollanda'yı gezdirmiş olacaktı. Arkadaşlarına onlara katılmak isteyen olup olmadığını sorduğunda çoğu aynı cevabı verdi.

"Ben! Ben!"

"Bir gece Lahey'de ablamın otelinde kalabiliriz," dedi Peter. Ludwig kardeşlerle birlikte o da geziye katıldı.

"Bu yolculuk yarışa hazırlanmak için de harika bir antrenman olacak," dedi Karl. Bu arada Ben'e yarışa katılıp katılmayacağını sordu.

"Ben de katılmak istiyorum," dedi genç İngiliz.

"Kazanma şansı çok yüksek. Kuzenimin nasıl paten kaydığını göreceksiniz!" dedi Jacob, sonra Ben'in cılız omzuna vurdu. "O zaman her şey tamam! Yarın sabah, Aziz Nikola hediyelerimizi açtıktan sonra kanalda buluşup yola çıkıyoruz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BİR KAYIP VE BİR BULUŞ

ERTESİ SABAH altı arkadaş erkenden yola çıktılar. Hava o kadar soğuktu ki nefes alırken burunlarından buhar çıkıyordu ama heyecandan fark etmiyorlardı. Bu yolculuk için bir lidere ihtiyaçları olduğuna karar verdiler ve oy birliğiyle Peter'i seçtiler.

"Kaptan Van Holp, programımız nedir?" diye sordu Lambert.

"İlk durağımız Amsterdam. Bugün ücretsiz olan müzeyi gezeceğiz, sonra Haarlem'e devam edeceğiz."

Yarım saatten daha kısa bir sürede Amsterdam'a ulaşmışlardı bile. Şehrin ezbere bildikleri doksan beş adası ve iki yüze yakın köprüsü çocukları etkilemedi. Diğer yandan İngiliz misafir Ben adım başı büyüleniyordu. Müzenin çıkışında tam yola koyulacaklardı ki Peter, Jacob'un olmadığını fark etti.

"Nereye kayboldu bu?" diye sordu.

"Görünmez olacak kadar donmadık umarım!" dedi Karl.

"Olamaz! Buzda bir delik var!" diye bağırdı Lambert. "İçine mi düştü yoksa?"

Beş arkadaş hemen buzdaki deliğin kenarına üşüştüler. Suyun yüzeyinde bir şey görünmüyordu çünkü zaten tekrar donmaya başlamıştı.

Büyük bir endişeyle müzeye döndüler. Arkadaşları bir köşeye yığılmış, yatıyordu.

"Bayılmış mı?" diye sordu Ben şaşkınlıkla.

Oysa anda duydukları yüksek perdeden horlama, arkadaşlarının sadece uyuyakaldığını gösterdi. Çocuklar buna öyle çok güldüler ki müze görevlisinden azar işittiler.

Peter gidip Jacob'u dürttü:

"Sanat, uykunu mu getirdi dostum?"

Kaptan Van Holp ve arkadaşları, Haarlem kenti sınırlarına girdiğinde saat bire geliyordu. Şimdiden yirmi beş kilometrelik yolu katetmişlerdi. Kendilerini hâlâ güçlü ve enerjik hissediyorlardı ama karınları acıkmıştı.

Peter duyuru yaptı: "Uygun bir yerde durup

öğle yemeği yiyelim. Bir orduya yetecek kadar paramız var! Bundan sonraki durağımız Leiden." Neşeyle ıslık çalarak elini cebine attı ama aniden durdu. Gözlerini kocaman açarak mırıldandı:

"Cüzdan... Paralar... Gitmiş!"

Herkes bir anda sessizliğe gömüldü. Sonunda konuşan Karl oldu:

"Tüm parayı bir kişiye emanet etmenin saçmalık olduğunu söylemiştim!"

"Benim hatam... Parayı Kaptan'a vermek benim fikrimdi!" dedi Jacob iç çekerek.

"Hayır, tek suçlu benim," dedi Peter.

"Ne kadar para vardı?" diye sordu Ludwig, ağabeyine.

"Kişi başı elli florin vermiştik, yani toplamda üç yüz ediyor. Evde olsak sorun olmazdı ama burada kimseyi tanımıyoruz. Kusura bakmayın arkadaşlar, yolculuğu mahvettim. Geri dönmeliyiz. Size söz veriyorum hepinizin parasını ödeyeceğim, kumbaramda yeteri kadar var."

Birlikte geldikleri yoldan kayarak Broek'e yöneldiler.

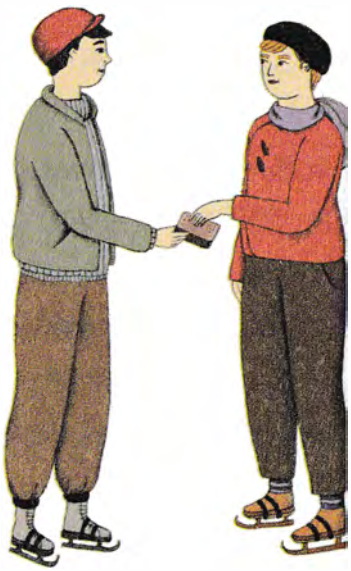
Kanal boyunca ilerlerken Karl bir anda bağırdı: "Şu gelene bakın! Tahta patenli köylü! Aa, o da ne? Ayağında yeni patenler var. Kaptanımız belki ona saygı göstermemizi de ister!"

Neyse ki Peter yarım ağız söylenmiş olan son cümleyi duymamıştı çünkü çoktan Hans'ın yanına ulaşmıştı. Onu düşünceli ve üzgün görünce sordu: "Selam Hans. Endişeli görünüyorsun, yardıma ihtiyacın var mı?"

Hans'ın yüzü aydınlandı. "Ah, sen misin? Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Sanırım bu defa senin bana ihtiyacın var..."

Herkesin şaşkın bakışları arasında, cebinden ağzına kadar para dolu bir cüzdan çıkarıp Peter'a verdi. Peter donup kalmıştı.

Hans onun şaşkın bakışları karşısında sordu:

"Bu senin olabilir mi?"

"Evet ama... sen nereden biliyorsun? Bunu nerede buldun?"

"Dün bana kolye parasını verirken cüzdanını görmüştüm, oradan tanıdım," diye açıkladı Hans. "Bugün kayarken ayağıma takıldı ve yere kapaklanmama sebep oldu!"

"Tahmin edebiliyorum... O kadar hızlı gidiyorsun ki görüp üstünden atlaman mümkün olmazdı!" dedi Peter. Onları bekleyen yarışı Hans'ın kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Peter ona teşekkür etmek için biraz para vermek istedi ama Hans kesinlikle kabul etmedi. Ne kadar gururlu bir çocuktu!

Peter devam etti:

"En azından nereye gittiğini ve neden bu kadar endişeli olduğunu söyle."

"Doktor Boekman'ı çağırmak için Leiden'a gidiyorum." Peter durumdan habersiz olduğu için Hans ona babasını ve hastalığını anlattı.

"Dün senin sayende kazandığım parayla Amsterdam'a paten almaya gittiğimde Doktor Boekman'la karşılaştım ve ondan yardım istedim."

"Elbette, o Hollanda'nın en ünlü cerrahı ama sadece çok zenginleri tedavi ediyor ve vizitesi bir servet değerinde! Onunla konuşman büyük cesaret, yüzünde hep çok sert bir ifade var!"

"Aslında bana çok iyi davrandı ve beni ilgiyle dinledi. Gelip babama bakacağına söz verdi. Ona ön ödeme olarak elimdeki parayı teklif ettim. Patenleri almaktan vazgeçmiştim ve borcumu ödemek için hayatımın sonuna kadar çalışmaya hazırdım ama bunu kabul etmedi. Ona birini hatırlatıyormuşum... 'Zavallı Laurens' gibi bir şeyler söyledi."

"Dediklerine göre, doktor bir zamanlar oğlunu kaybetmiş. O yüzden böyle sert biri olmuş. Peki, gelmeye söz verdiyse neden Leiden'a onu görmeye gidiyorsun?" diye sordu Peter şaşkınlıkla.

"Çünkü babam aniden kötüleşti ve dün feci bir şey yaptı: Annem şöminenin önünde eğilmiş içeri odun atıyordu ki babam onu birden ateşe itti! Ödümüz patladı! Üstelik annemin en güzel elbisesi yandı. Babam bunu bilerek yapmadı ama daha fazla böyle devam edemeyiz: Her geçen gün başı daha fazla ağrıyor ve saldırgan birine dönüştü." Hans bu sözlerinin hemen ardından gitmesi gerektiğini söyledi çünkü annesini uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu.

Peter ona bir teklifte bulundu:

"İstersen sen eve dön de için rahat etsin. Biz, senin sayende Haarlem'e geri dönüyoruz ve en geç yarın sabah Leiden'da oluruz. Doktor Boekman'ı bulup mesajını iletirim."

Böylece Hans eve döndü ve altı arkadaş tekrar yola koyuldular.

BEŞİNCİ BÖLÜM
BİR EFSANE VE BİR TEKNE YOLCULUĞU

ALTI ARKADAŞ öğle yemeğinden sonra tekrar yola çıktılar. Haarlem'den ayrılırken kanalın kıyısındaki kocaman yel değirmenlerini gördüler. Birbirinden güzel evler kenti çevreliyordu.

"Çok uzun zaman önce burada bir kale varmış," dedi Peter. "Bu hikâyeyi hepiniz biliyorsunuz, değil mi?"

"Ben bilmiyorum tabii. Anlatsana haydi!" dedi yanında kayan Ben.

"Kale kumandanı öyle acımasız bir adammış ki bir gün kölelerin canına tak etmiş ve kaleyi kuşatmışlar. Sonra surların ardında kumandanın çirkince karısını görmüşler. Kadın onlara şöyle de-

miş: 'Kale ve içindeki tüm hazineler sizin olabilir. Sırtımda taşıyarak kaleden çıkartabileceğim şeylerin benim olmasına izin verin sadece.' Köleler bunu kabul etmişler. Ama sonra bir de bakmışlar ki kadın sırtında kocasını taşıyor! Bu anlaşma sayesinde kadın kocasını kölelerin elinden kurtarmış."

"Güzel hikâye!" dedi Ben.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu Karl. "Bence bu tamamen efsane çünkü hiçbir kadın böyle bir şey yapamaz."

"Tarihsel bir olay," dedi Peter. "Ayrıca, bunu yapabilecek birçok kadın olduğuna inanıyorum."

"Ben de," dedi Jacob ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekledi: "Hatta bunu yapabilecek güçte bir kadınla evlenmeyi planlıyorum!"

Herkes gülerken Karl devam etti: "Seni üç adam bile sırtında zor taşır dostum!"

"Gelecekteki Bayan Poot'tan beklentin biraz fazla yüksek değil mi Jacob Poot?" diye sordu Lambert.

Kahkahalar eşliğinde Büyük Haarlem Gölü'ne vardılar. Ben, etrafındaki hareketli dünyayı izlerken arkadaşlarının varlığın unuttu: Erkekler garip şekilli pipolarını buharlı lokomotif gibi tüttürüyor; kadınlar küçük çocuklarını omuzlarında taşıyorlardı. Etraflarındaki ufaklıklar da annelerinin elinden tutarak paten kayıyorlardı. Hatta bazı varlıklı yaşlı kadınlar, patenli hizmetkârları tarafından itilen kızaklarda oturarak yolculuk ediyorlardı.

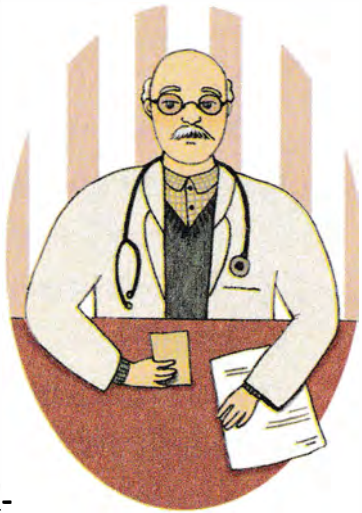
Genç İngiliz'i en şaşırtan görüntü donmuş gölde giden tekneler oldu: Kocaman yelkenli tekneler, demir patenleri olan üçgen bir temelin üzerine monte edilmişti. Hepsinin dümeniyle freni vardı ve her boydan olanını görmek mümkündü: Ludwig'in bile kullanabileceği küçük sandallardan, uzman denizcilerin süreceği kocaman yolcu gemilerine kadar bir sürü tekne vardı. Bazıları rengârenkti, bazıları da beyazdı ve akıntıda yüzen kuğuları andırıyorlardı.

"Biz de Leiden'a gemiyle gidemez miyiz? Yeteri kadar paramız var," dedi Jacob.

"Evet ama patenle yolculuk yapacağız diye anlaşmıştık," dedi Peter.

"Zaten amacımız yarış için antrenman yapmak," dedi Lambert. O ve Ludwig sonuna kadar patenle kaymaya hazırdılar.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldadı Jacob, kuzenine. O kadar solgun ve yorgun görünüyordu ki...

Bembeyaz yüzü Ben'i endişelendirdi. Bunun üzerine Ben, çocuğa göz kırparak devam etti: "Benim için binmez misiniz? Misafirim ben! Bir daha kim bilir ne zaman böyle bir fırsat yakalayabileceğim... Şu kızaklı gemilere binmeyi çok istiyorum, Karlar Kraliçesi masalındaki gibi!"

Böylece anlaşıp birlikte yolcu gemilerinden birine binmeye karar verdiler.

"Leiden'a ne kadar sürer?" diye sordu Peter, yol parasını ödedikten sonra.

"İki pipodan uzun sürmez!"

"Ne biçim bir ölçü birimi bu?" diye sordu Ben şaşkınlıkla.

Peter hemen açıkladı: "Bu adamlar gittikleri mesafeyi, yol boyunca içtikleri pipo sayısıyla ölçmeye alışmışlar."

Kente vardıklarında Peter hemen Doktor Boekman'a Hans'ın mesajını iletti ve geceyi geçirmek için Kızıl Aslan adında küçük bir otele gidip üç yataklı bir oda tuttular. Her yatakta iki kişi yatacaktı.

Akşam yemeğinde Ludwig fısıldadı: "Şuradaki adama bakın, korsana benziyor!"

"Gerçekten de öyle! Ne kadar kötü bakıyor," diye onayladı Ben.

Otelin sahibi, altı genç patencinin iştahı karşısında şaşkındı: Sofradaki balıklar, patates salataları ve güveçler birkaç dakika içinde midelere

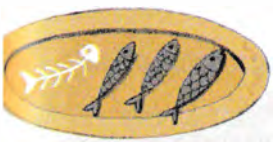

inmişti. "Hepiniz kurt gibi acıkmışsınız!" dedi gençlere.

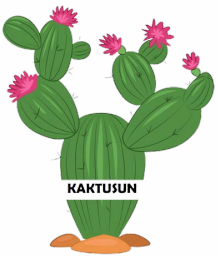
"Asıl siz sonra olacakları düşünün, hepimiz aynı odada kalıyoruz. Aslan kavgası!" diye fısıldadı Karl sırıtarak. "Bu gece kesin yastık savaşı var!"

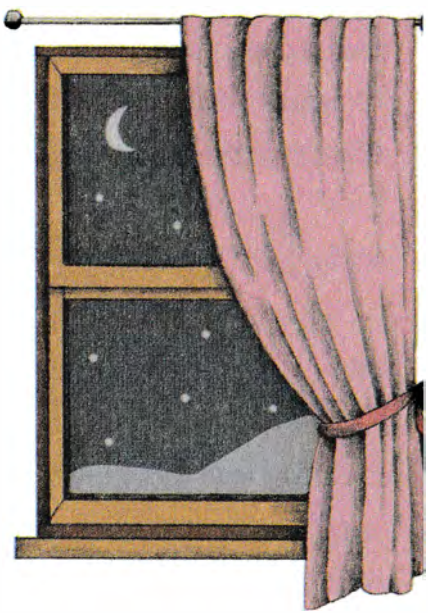
Ama öyle olmadı. Paten kaymaktan o kadar yorulmuş ve vapur yolculuğundan öyle sersemlemişlerdi ki odaya girer girmez uykuya daldılar.

ALTINCI BÖLÜM
KORKU DOLU BİR GECE

GECENİN BİR YARISI, ay ışığıyla aydınlanmış buz gibi odada bir karartı hareket etti. Çocuklar uyuyor, çoğu rüyasında paten yarışını görüyordu. Onlardan biri de Peter'di; rüyasında patenlerin üzerinde hızını alamayıp yüksek bir dağın tepesinden uçtuğunu görünce korkudan uyandı. Ama rüya yüzünden mi uyanmıştı yoksa

odada bir ses mi duymuştu?

Peter, gözleri karanlığa alıştıktan sonra, yerde sürünen birini gördü. Tam bağıracaktı ki parlak bir yansıma onu durdurdu: Yerdeki kişinin elinde kocaman bir bıçak vardı. Peter hemen uyuma numarası yaptı ve doğru zamanı bekleyip hırsızın sırtına atladı. Adamın elindeki bıçak yere düşünce Peter hemen bıçağı alıp bağırdı:

"Çocuklar! Hemen uyanın! Bana yardım edin! Bir hırsız yakaladım!"

Lambert ve kardeşi hemen geldiler. Ludwig, oyun oynarken ya da gün içinde çeşitli aktivitelerde kullandığı sicimi çıkardı ve yüzü yere dönük hâlde homurdanan adamın ellerini sımsıkı bağladılar.

"Beni serbest bırakırsanız her birinize elli florin veririm!" dedi.

"Tabii canım! O yüzden mi bizim paramızı çalmak istedin?" dedi Peter dalga geçerek. Daha yeni gözlerini açan iri yarı arkadaşına bağırdı:

"Jacob kalk! Sana ihtiyacımız var! Şu adamın sırtına otur, biz de o sırada giyinelim."

"Adam mı? Nerede..."

Jacob'un olayı anlaması birkaç saniye aldı ama hemen sonra iri cüssesiyle adamın üzerine oturarak hareket etmesini zorlaştırdı.

"Karl nerede?" diye sordu çocuklardan biri.

Karl ortada yoktu. O sırada otelin sahibi silahını kapmış ve büyük bir gürültüyle odaya dalmıştı. Yanında iki otel müşterisi ve elinde tavayla kızı vardı. En arkada ise beti benzi atmış Karl titre-

yerek bir mum tutuyordu. Yerdeki adamın yüzünü çevirdiklerinde, onun akşam yemeğindeki "korsan" olduğunu gördüler.

"Neyse ki silahını alıp onu bağladık!" dedi Karl.

"Bağla-dık mı? Olay anında burada olduğunu hatırlamıyorum. Neredeydiniz Karl Bey?" diye sordu Ludwig küçümseyen bir ifadeyle.

Genelde laf yetişmeyi çok iyi bilen Karl bu defa gevelemeye başladı:

"Ben... İnsanlara haber vermeye gitmiştim."

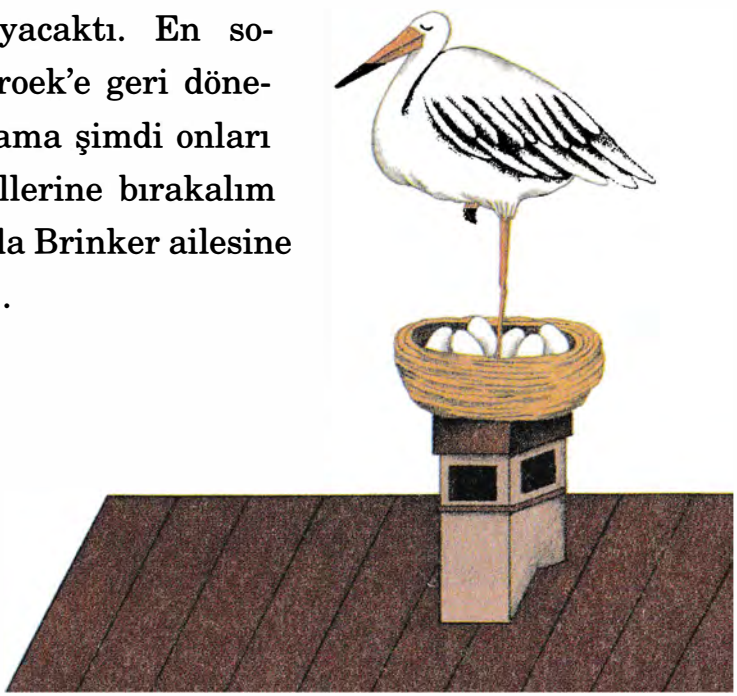
On beş dakika sonra odaya iki polis memuru girdi. Memurlar, hırsızı kelepçeleyip odadan çıkarmadan önce çocuklardan ertesi sabah karakola gidip ifade vermelerini istediler.

Ne geceydi ama!

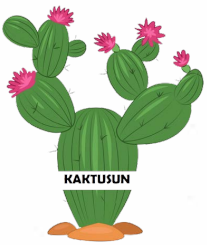
Gelecekte, altı arkadaşın çocukları bu hikâyeyi onlarca defa, her seferinde yeni bir detay ve duygu eklenmiş olarak tekrar tekrar dinleyeceklerdi... Ama şimdi çocukları rahat bırakalım da biraz dinlensinler çünkü sonraki gün tam da onlarla dövüşmeyi seven Don Kişot'u sevindirecek türden bir sürü yel değirmeninin bulunduğu Leiden'ı ziyaret edeceklerdi. İngiliz misafir hepsini bir bir sayacak ve defterine tam doksan sekiz değirmen gördüğünü not edecekti. Bırakalım da başkentle

aralarındaki yirmi kilometreyi patenleriyle kat etmenin keyfini sürsünler. Lahey'de, Peter ve Ludwig'in ablasının evinde onları bekleyen sıcacık karşılama tüm bu kötü macerayı unutturacaktı. İki gün içinde tarifi mümkün olmayan öyle çok şey göreceklerdi ki! İngiliz misafir Ben, balık pazarındaki uysal leylekleri ve sadece ilkbaharda gelen yabani leyleklerin çatılardaki yuvalarını asla unutamayacaktı. En sonunda Broek'e geri döneceklerdi ama şimdi onları kendi hâllerine bırakalım ve biraz da Brinker ailesine bakalım...

YEDİNCİ BÖLÜM
BİR İYİLEŞME VE BİR YANILGI

"ÇABUK, ÇABUK... Sular yükseliyor. Kaybedecek zamanımız yok!"

"Hâlâ kendini o barajdaki gecede zannediyorsun!" dedi Mayşa. Kocasının kocaman açılmış gözlerine endişeyle bakıyordu.

"Tatlım..." dedi adam biraz daha kendine gelerek. "Çok uzun zamandır uykudaymışım gibi his-

sediyorum! Hans nerede? Ya küçük Gretel'im?"

"Beni tanıdı! Bizi hatırlıyor!" diye bağırdı Mayşa. O kadar duygulanmıştı ki gözyaşlarına boğuldu. Sonra eğilip kocasını ameliyat eden doktorun ellerini öptü.

Çok zor bir karar olmuştu ve Doktor Boekman kadını baştan uyarmıştı: Ameliyat tehlikeliydi ve olumlu sonuçlanacağı kesin değildi ama başka

seçenekleri yoktu. Sadece bu zorlu operasyon kocasını tekrar sağlığına ve hafızasına kavuşturabilirdi. Doktor Boekman, karşılığında hiç para almadan adamı ameliyat etmişti. Hastanın yüzü hâlâ bembeyazdı ve kafasında bandaj vardı ama en azından iyileşmişti. Raff Brinker çocukluğunu hatırladığı artık bir genç kız olmuş Gretel'e; gözlerinden ve gülümsemesinden oğlu olduğunu anladığı Hans'a heyecanla baktı.

Mayşa gözleri dolu dolu "On yıldır uyuyordu! Doktor bey, onu siz kurtardınız! Evlatlarım, doktor beye teşekkür edin!" diye tekrarlayıp duruyordu.

Hepsi hastanın etrafına toplanmıştı.

"Şimdi biraz din-

lenmesi gerekiyor. Onu rahat bırakalım," dedi doktor. "Yarın gelip tekrar bakacağım."

"Teşekkürler doktor bey! Siz en güzel ve en onurlu işi yapıyorsunuz!" dedi Hans. Büyük bir cesaret ve soğukkanlılıkla ameliyatta hazır bulunmuş, doktora yardımcı olmuştu.

"Sen de delikanlı, pek yeteneklisin!" dedi doktor. Ameliyat boyunca onu dikkatle izlemişti.

Günler geçti... Babaları Raff Brinker her gün sağlığına ve hafızasına kavuşuyordu.

"Onu rahat bırakmamız gerektiğini biliyorum ama şu para meselesini ne zaman konuşacaksın?" diye fısıldadı Hans, annesine. Önce babasının uykuda olup olmadığını kontrol etmişti.

"Bence bizden daha fazla bir şey bilmiyor," dedi kadın. Hans'ın son cümlesini duyan babası devam etti:

"Ah! Tatlım... Çalışamadığım tüm o yıllar boyunca, biriktirdiğimiz para ne çok işine yaramıştır... Ne kadar süre idare edebildiniz o parayla?"

"Uyandı... Parayı bana verdiğini sanıyor..." diye fısıldadı annesi.

Hans cesaretini toplayıp konuştu:

"Baba, o parayı bulamadık ki! Onları saklamış olmayasın?"

"Elbette sakladım ama neyse ki kazadan önce Mayşa'ya yerini söylemiştim..."

"Hayır, söylemedin. On yıldır o paraya ne olduğunu düşünüyorum," dedi Mayşa.

Kocası, derin bir kuyudan zor bela su çeker gibi hafızasını zorlamaya çalıştı: "Gün doğmadan önce... kaza geçirdiğim gün... iş arkadaşım Jan güvenimi sarsmıştı ve çoraptaki paradan haberi

vardı. O çok değişmişti, artık ona güvenemezdim. Ben de geceleyin çorabı alıp evin arkasındaki söğüt ağacının dibine gömdüm."

Hans bir saniye bile duraksamadan yerinden kalktı. Babasına Jan konusunda haklı olduğunu, beş yıl sonra onun hapse girdiğini söylemeyi bile beklemedi. Gecenin soğuğunda dışarı çıktı.

Söğüt ağacının dalları ay ışığında parlıyordu.

"Bu hiç kolay olmayacak, toprak çok sert," dedi kazmaya başlarken.

Annesi ve Gretel de onun yardımına koştular. Büyük zorluklarla kazdıkları çukur yeterince derinleşip genişlediğinde ise büyük bir hayal kırıklığına uğradılar: Para ağacın altında yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
İYİLİK MELEĞİ

GERÇEK PATENLERLE kaymanın keyfini tadan Hans için tekrar tahta patenlerle kaymak her zamankinden daha büyük bir eziyetti.

"Selam Hans! Neden tekrar bu tahta patenlerle kayıyorsun?" diye seslendi Annie. Amsterdam'a giden kanalda karşılaşmışlardı ve Hans elinde bir paket taşıyordu.

"Yeni patenlerimi satmaya gidiyorum. Babam iyileşti, duydun mu?"

Bu haberi duymayan kalmamıştı. Günlerdir Broek'te konuşulan tek konu buydu: Doktor Boekman'ın gerçekleştirdiği mucize ameliyat!

"Doktor, babamın taze et ve beyaz ekmek ye-

mesi gerektiğini söyledi... Neyse, sonuç olarak bazı eşyaları elden çıkarmamız gerekiyor. Paraya ihtiyacımız var," dedi Hans.

"Ama sen, Broek'teki en iyi paten kayanlardan birisin. Bu patenlerle yarışmaya katılamazsın ki!" dedi Annie hayal kırıklığıyla.

Annie'ye karşı özel duygular beslediği için bu iltifat karşısında Hans'ın yüzü kızardı. Lafı fazla uzatmadı: "Mecburum."

Patenleri kaç paraya satacağını öğrenen Annie bir teklifte bulundu:

"Tamam, bana ver o zaman. Bunun iki katı fiyatına patenleri alacak birini tanıyorum. Bugün öğlen sana parayı getiririm."

Öğle yemeğinden sonra Hans'ın evine gelen Annie ona yirmi yedi florin, yani Hans'ın patenlere ödediğinin üç katı para getirdi.

"Bu nasıl olur?" diye bağırdı Hans şaşkınlıkla.

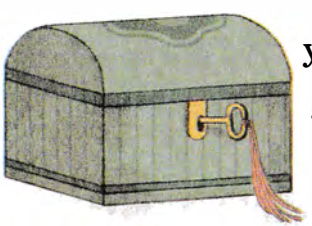
"İnan bana, alıcı bu parayı kendi vermek istedi. Benimle hiç ilgisi yok!" dedi Annie.

"Ah, hayır! Tamamen senin sayende oldu! Sen bir meleksin!" diye bağırdı Gretel. En sevdiği arkadaşı Annie'nin etrafında sevinçten zıplıyordu.

"Öyle miyim?" dedi Annie gülerek. "O zaman sizin iyilik meleğiniz olduğumu farz edin ve benden bir dilek dileyin. Sen Hans, ne dilerdin?"

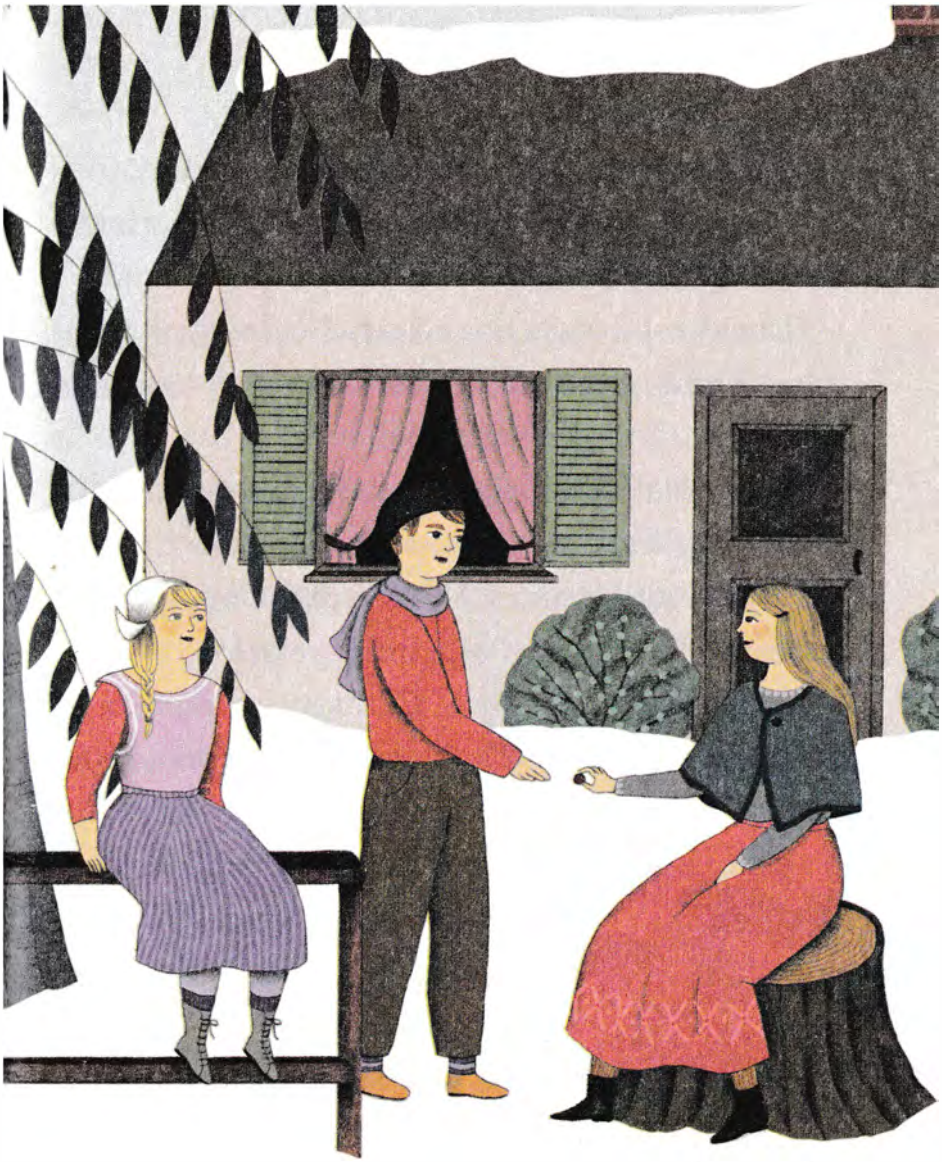
"Dün gece aradığım şeyi bulmayı isterdim!" dedi Hans hiç düşünmeden.

O anda Annie oturduğu kütükten kalktı ve iyilik meleğinin mükemmelliğinden bahsederek oyuna devam etti: Ayağını üç defa toprağa vurdu, cebinden sahte bir inci çıkardı ve Hans'a şöyle dedi:

"Bunu tam ayağımı vurduğum yere gömersen ilk yeni ayda dileğin gerçekleşecek!"

Gretel bir kahkaha attı. "İyilik meleğiyle dalga mı geçiyorsun

yoksa? Senin dileğin gerçekleşmez o zaman!"

"İyi de ben dilek dilemedim ki!" dedi Gretel daha da çok gülerek.

Çocuklar bir süre daha sohbet edip oyun oynadılar. Annie gider gitmez Hans toprağı kazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gretel şaşkınlıkla.

"İnciyi gömüyorum. Bakalım ne olacak..."

Birkaç dakika sonra, Hans'ın çığlıklarını duyan annesi evden fırladığı gibi bahçeye geldi.

"Anne! Anne! Baksana! Bunu neden daha önce düşünemedik? Buraya bakmamız gerekiyordu! Ölü ağacın altında!"

Hans, Annie'nin az önce oturduğu kesik ağaç gövdesini işaret ediyordu. "Babamın bahsettiği söğüt aslında bu! Diğeri on yıl önce yoktu ki, daha sonra dikildi!"

Annesi şaşkınlıktan tek

kelime edemedi. Durmadan toprağı kazan oğlunu izleyebildi sadece.

Hans kısa bir süre sonra çukurdan toprak bir tencere çıkardı: Kayıp hazine bulunmuştu işte!

Hans o gece rüyasında dallarından altınlar, inciler ve patenler sarkan ağaçlar gördü. Ağaçlara yaklaştığında hepsi kesik ağaç gövdelerine dönüştü; her birinin üzerinde, Annie'nin yüzüne ve gülümsemesine sahip bir iyilik meleği oturuyordu.
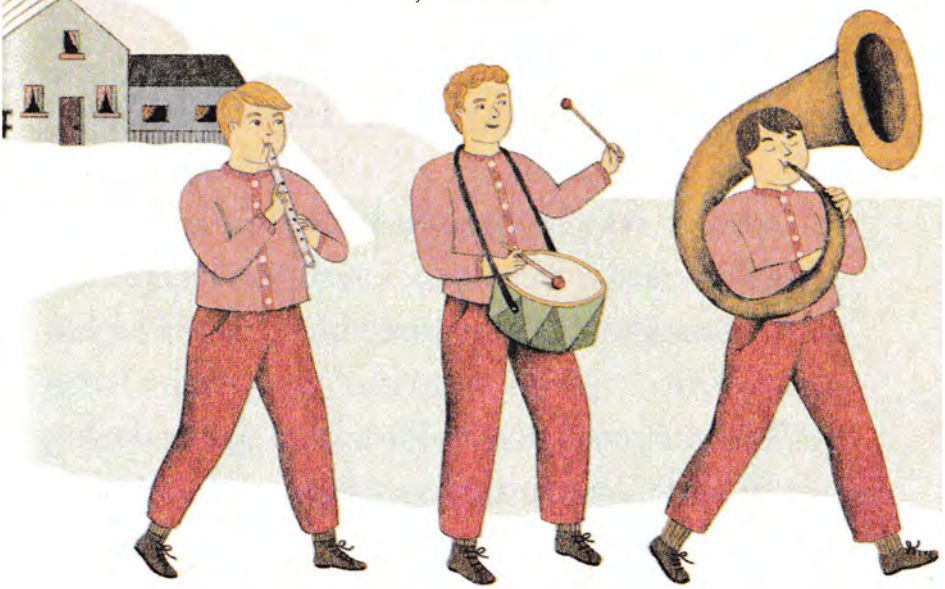

DOKUZUNCU BÖLÜM
YARIŞ

SONUNDA 20 Aralık günü geldi çattı.

Muhteşem bir hava vardı, güneş parlıyordu ama buz sertti. Etraf öyle kalabalıktı ki sanki tüm Broek halkı paten yarışmasını izlemek için toplanmıştı. Herkes en güzel giysilerini giyinip kuşanmıştı. Kanalın yanına birkaç yüksek tribün yerleştirilmişti ve şeref tribününde Bayan Van Gleck, belediye başkanı eşiyle oturuyordu. Bayraklarla süslenmiş başka bir tribünde ise canlı müzik orkestrası izleyicileri eğlendiriyordu.

Sayıları neredeyse kırkı bulan yarışmacılar, sabırsızlık ve heyecanla yarışın başlama noktasında toplanmış bekliyorlardı. Bitiş çizgisi bayraklarla

işaretlenmişti. Yarışa önce kızlar başlayacaktı ve hepsi başlangıç çizgisine dizilmişti. Kızlar grubundaki Katrinka uzun boyu, sapsarı saçları ve zarafetiyle hemen dikkat çekiyordu. Kırmızı ceketi, yepyeni eteği ve şapkasıyla Gretel'i neredeyse kimse tanıyamamıştı. Genç kız, Hilda ve Annie'yle sohbet ederek yarışmanın başlamasını bekliyordu.

Kısa bir süre sonra müzik durdu ve hakem kuralları okumaya başladı: Kızlar ve erkekler sırayla yarışacaklar, her iki gruptan birer kişi iki kez

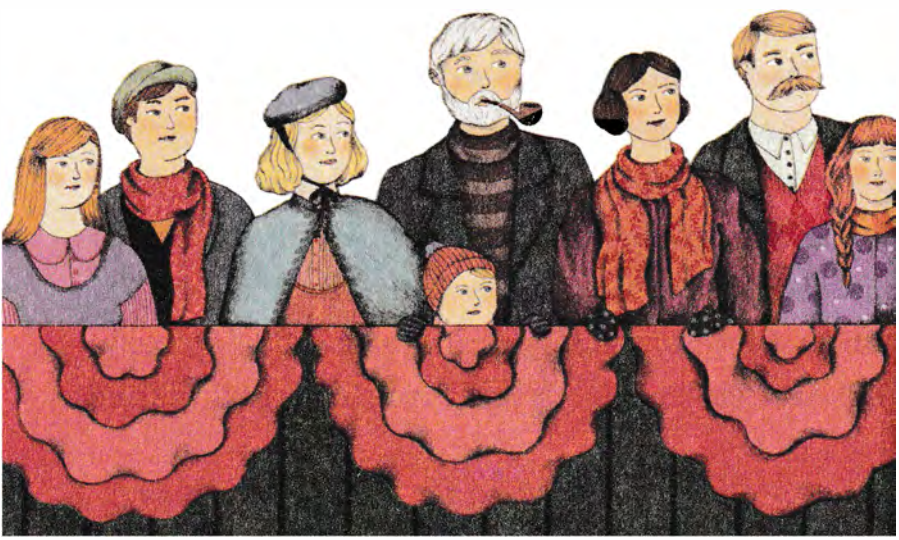
üst üste kazandığında yarışma sonlanacaktı. Mesafe iki kilometreydi.

Trompet sesiyle yarış başladı. Beş yarışmacı hızla diğerleriyle farkı açtı. İçlerinden biri parkuru yarılamıştı bile. Peki kimdi bu fişek gibi kayan mavili kız?

"Bu Katrinka!" diye bağırdı biri. Kız hızla tribünün önünden geçerken onu tanımıştı.

"Ah! Hilda onu geçecek!" diye bağırdı Bayan Van Gleck. Kızını hemen alkışladı.

Peki geriden ok gibi gelip bitiş çizgisine ilk ulaşan bu kırmızılı kız kimdi? Tabii ki Gretel!

Kalabalık onu da alkışladı ama o sadece babasının sesini duydu:

"Aferim kızıma! Şampiyon Gretel!"

Hakem ilk yarışı Gretel'in kazandığını anons etti ve Hans, başlangıç çizgisinde yerini almadan hemen önce gidip kardeşine sarıldı. Sonuç olarak patenlerini geri almıştı çünkü gizemli ve cömert alıcının aslında Annie olduğu ortaya çıkmıştı!

Trompet sesiyle erkeklerin yarışı başladı. Ne kadar da hızlıydılar! Hepsi de fişek gibiydi! Bir anda herkes heyecandan "Aah!" diye bağırıp sonra güldüler. Yarışı bitirmeye çalışan iri yarı bir çocuğun ayağı takıldı ama dengede kalmak için yaptığı

birkaç garip hareketten sonra düşmemeyi başardı. Jacob, herkesin sempatik bulduğu gülümsemesiyle yarışı centilmence terk etti. İngiliz misafir Ben ise hızlı ve zarif kayma tekniğiyle, yanında iki kişiyle, gruba fark atmaya başlamıştı.

İnsanlar daha iyi görebilmek için ayağa kalkmaya başladılar: Kırmızı bereli olan... Peter'di, siyah şapkalı da... Hans. Ben, iki çocuğun gerisinde kalmıştı; Karl ise geriden yetişip onları geçmişti. Yarış artık onların arasında devam ediyordu. Gretel ağabeyinin ismini bağırarak tezahürat yapıyor, heyecandan parmaklarını ısırıyordu. Hilda ise Peter'e bağırıyordu. Bir anda Hans, Peter'i geçti ama Karl hemen yanında bitti. Son saniyede Karl tüm gücüyle hızlandı ve birinci etabı kazandı.

Kızların ikinci yarışını Hilda kazanırken erkeklerin ikinci turunda Peter birinci geldi. Hans ve Gretel ise ikinci oldular.

Kızlar artık sonucu belirleyecek olan üçüncü yarış için yerlerini aldılar ve beklerken patenlerinin bağcıklarını kontrol ettiler. Yarış başlar başlamaz Gretel kısa sürede öne geçti. Hafif vücudu buzun üzerinde âdeta süzülüyordu. Katrinka pek de fazla zorlanmadan Annie ve Hilda'yı geçerek uçarcasına yarışı tamamladı.

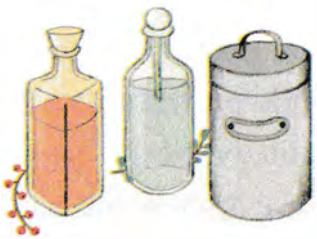
Hakem ismini bağırdı ama kalabalığın tezahürat ve alkışları arasında kimse sesini duymadı.

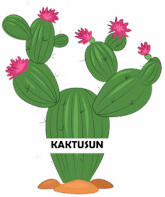
Gretel Binker gümüş patenleri kazanmıştı ve artık o, küçük kümes bekçisi değil, buz pateni kraliçesiydi! Erkeklerin yarışını kazanan Peter Van Holp ile Gretel, Bayan Van Gleck'in bulunduğu tribüne gittiler. Müzik yeniden başladı ve genç kız Bayan Van Gleck'in elinden ödülüyle birlikte bir buket çiçeği alırken çok duygulandı.

"Çok güzeller! Ne kadar güzeller!" diye haykırdı. Güneşte parlayan gümüş rengi patenlerine büyülenmiş gözlerle bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM
GİZEM ÇÖZÜLÜYOR

DUYGUSAL ANLARIN sona erdiğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz!

O gün Mayşa on yıldır sakladığı saatin gizemini çözmeye karar verdi. Artık kocası kendine geldiğine göre saati hatırlayıp hatırlamadığını ona sorabilirdi.

"Çok hüzünlü bir hikâye..." dedi Raff. "Onu bana genç bir çocuk vermişti. Zavallı! Ne kadar da ümitsizdi!"

Adam hatırladığı kadarını anlattı: Onunla kaza gecesinin sabahı tanışmıştı. Delikanlının acelesi vardı ve her ne kadar dürüst birine benzese de bir adamın ölümüne sebep olduğunu ama bunu kasten yapmadığını söylemişti.

"Onu tekneyle uzaklara, göle götürmemi istedi. Ben de kabul ettim çünkü ona acımıştım," diye devam etti Raff. "Burayı terk edip İngiltere'ye yerleşmek istiyordu sanırım. Sürekli ağlıyordu ve gözleri aynı Hans'ın gözlerine benziyordu. Hep aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu: 'Yemin ederim ki aslında ben masumum!' Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, söyleyip söylemediğini de hatırlamıyorum. Gitmeden önce bana o saati verdi ve onu bir hafta sonra babasına teslim etmemi rica etti. Babası onu görmek isterse şeye yazacaktı..." Raff

durdu çünkü ne babanın adını ne de kime yazması gerektiğini hatırlıyordu.

Mayşa elindeki saati çevirdi:

"Bu baş harfler bir şey hatırlatmıyor mu? L.J.B. yazıyor."

"Çocuk aslında varlıklı birine benziyordu... Şey miydi... Lambert Boomphoffen... Onlar zengin bir aileydi!"

"Evet ama hepsi dört yıldır Amerika'da yaşıyor. Peki ya J. ne acaba?" diye sordu Mayşa düşünceyle.

Gece olduğunda Doktor Boekman, Raff'ı ziyarete geldi. Raff saati doktora göstermek istedi.

"Sizin çevreniz çok geniş," dedi umutla. Belki doktor kime ait olduğunu tahmin edebilirdi.

"Doktoru meşgul etme," dedi karısı sinirli bir ifadeyle. Ama yüzü birden bembeyaz olan doktor çığlık attı:

"Ah! Benim zavallı Laurens'im!" Oğlunun on yıldır kayıp olan saatini hemen tanımıştı.

Doktor da böylece kendi hikâyesini anlattı:

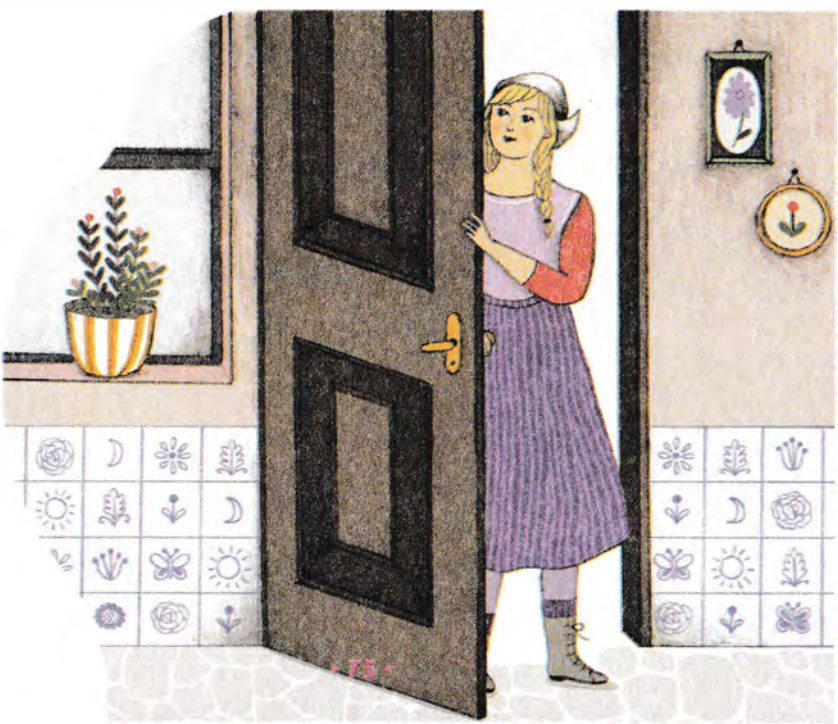
"O zamanlar Laurens benim asistanımdı. Bir ilacı yanlış hazırladı, o yüzden ilaç zehre dönüştü. Ben bunu sonradan fark ettim ama ona söyleyemeden hasta o gece kendi eceliyle öldü. Oğlum onun ölümüne kendisinin sebep olduğunu düşünmüş olabilir. Eve geldiğimde oğlumu bulamadım. Kim bilir ne kadar üzülmüştür, artık onu görmek

istemediğimi sanmıştır! Onu suçlayacağımı düşünmüştür!"

"Çok iyi kalpli bir delikanlıya benziyordu," dedi Raff.

"Evet, tıpkı sizin oğlunuz gibi," dedi doktor. Demek bu yüzden Hans'ı bu kadar çok sevmişti. "Ama lütfen hatırlamaya çalışın. Onu tekrar görmek için kime veya nereye mektup yazmalıyım?"

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Raff iç çekerek. "Ama bir türlü aklıma gelmiyor!"

Tam o anda Gretel, Hans, Peter ve Ben eve geldiler. Gretel son derece heyecanlıydı.

"Anne bak, çocuklar bana gümüş patenlerin kılıfını getirmiş!"

Gretel yarışmanın sonunda heyecandan patenlerin kılıfını almayı unutmuştu. Kılıf çok güzeldi: Kırmızı deriden yapılmıştı, gümüş işlemeleri vardı ve astarı kadifeydi. Gretel kılıfın üreticisinin ismini ve adresini yüksek sesle okudu:

"Thomas Higgs, Birmingham, İngiltere."

"Ah! Onu tanıyorum! Fabrikası bizim evimize çok yakın. Sessiz ve üzgün bir adamdır, ayrıca çok beceriklidir," dedi Ben.

Raff gözlerini kocaman açtı, eliyle alnına hafifçe vurdu ve bağırdı:

"İşte bu ismi hatırlamaya çalışıyordum! Thomas Higgs! Doktor bey, oğlunuzu bulduk!"

İŞTE hikâyemizin sonuna geldik.

Aradan çok zaman geçti. Doktor Boekman İngiltere'ye göçen oğlunu buldu. Oğlan adını Thomas Higgs olarak değiştirmişti ve kendi işini kurup ünlü bir deri fabrikasının yöneticisi olmuştu. Babasının mesleğini devam ettirmemiş, kendi yolunu çizmişti.

Bunu yapan Hans oldu: Doktor Boekman onun tüm eğitim masraflarını karşıladı. Hans artık Amsterdam'da yaşayan ünlü bir doktor. Üstelik eşi de bir... iyilik meleği! Evet, Annie Bouman onunla evlendi ve o da artık Brinker ailesinin bir üyesi. Hatta Peter de evlendi ve onu da eşi Hilda'yla birlikte eski günlerdeki gibi kanalda paten kayarken görmek mümkün.

Küçük Gretel bile büyüyüp nişanlandı. Ama o daima, herkesin gönlünde, gümüş patenleri kazanmış neşeli küçük kız olarak yaşadı!

YAZARLAR HAKKINDA

Mary Mapes Dodge

Çocuk edebiyatı yazarı ve editörü Mary E. Mapes Dodge 1831 yılında bir bilim insanının kızı olarak dünyaya geldi ve dönemin ünlü şahsiyetleri arasında yetişti. 20 yaşındayken hukukçu William Dodge ile evlendi. Yedi yıl sonra aniden kocasını kaybettiğinde geçinebilmek amacıyla çocuk hikâyeleri yazmaya başladı. İlk hikâye serisi olan "Irvington Hikâyeleri" (1864) Amerikalı bir ailenin başından geçenleri anlatmaktadır. Bu kitabın başarısı üzerine bir sonraki yıl çok sevilen eseri *Hans Brinker* yani bizim bildiğimiz adıyla *Gümüş Patenler* yayımlanmıştır. Bu eser yazarın hayatı boyunca yüzden fazla baskı yapmış, çocuklar tarafından çok sevilmiş ve birçok yabancı dile çevrilerek dünya edebiyatında yerini almıştır.

Silvia Roncaglia

İtalya'nın Modena şehrinde doğdu. Uzun yıllar ilkokul öğretmenliği, çocuk dergilerinde yayın yönetmenliği ve editörlük yaptı. Tiyatro oyunlarından şiire dek farklı yazın türlerinde kırktan fazla eseri bulunan Roncaglia, hem çocuklara hem gençlere yazıyor. *Caro Johnny Depp* (Sevgili Johnny Depp, 2005) isimli gençlik romanıyla 2006'da, İtalya'nın prestijli ödüllerinden Bancarellino Ödülü'ne değer görüldü. Yazar okullarda, kütüphanelerde çocuklarla ve gençlerle yaratıcı okuma etkinlikleri yapıyor ve yazmaya devam ediyor.

